

ע"פ 16697/07/16 - משה ביטון נגד עיריית תל-אביב-יפו

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"א 16697-07-16 ביטון נ' עיריית תל-אביב-יפו
תיק חיצוני: עינינים מקומיים

בפני	כבוד השופטת עמיתה מרים סוקולוב
מערער	משה ביטון
נגד	
משיב	עיריית תל-אביב-יפו

פסק דין

בפני ערעור על החלטותיו של בית המשפט לעניינים מקומיים בתל אביב (כב' השופט ע. מסארווה) מיום 15.6.16, לפיהן נדחו בקשותיו של המערער להישפט בגין הקנסות שהוטלו עליו ולעיכוב הליכי הגבייה. בית משפט קמא ציין כי הבקשה להישפט הוגשה באיחור ומבלי שהמערער הצביע על טעם מיוחד שמנע ממנו להגישה במועד, בהתאם להוראות סעיף 130 לחסד"פ. עוד קבע בית משפט קמא כי האמור בבקשת המערער מלמד על כך שידע על קיומם של ההליכים נגדו וחרף זאת לא הגיש את בקשתו במועד.

להלן השתלשלות האירועים בפרשה:

חובו של המערער נובע מהרשעתו בעבירות רבות שנעברו בשנים 2011-2015, בקשר עם ניהול שני בתי עסק שהיו רשומים על שמו. גובה החוב עומד על כ-50,000 ₪.

בבקשתו לבית משפט קמא הודה המערער כי הדוחות נרשמו על שמו בהסכמה, אולם לדבריו הוא לא ניהל את בתי העסק אלא היה רק איש קש של גורמים עברייניים שאת שמם לא ציין.

במשך שנים התנהג המערער כבעלים של בתי העסק הללו.

בשנת 2010 פנה למשיבה בבקשה על מנת להסדיר את חובו, שלח שיקים על שמו ושילם את חובותיו באותה עת. כמו כן פעל לביטול דוחות ספציפיים אשר חלקם אכן בוטל על ידי המשיבה.

בפברואר 2015 טען המערער כי עזב את בתי העסק בשנת 2013. מברור שערכה המשיבה התברר כי זמן קצר לפני פנייתו למשיבה ניתן לעסק היתר לילה על שמו של המערער.

ביום 7.6.15 פנה המערער לבית משפט קמא בבקשה לפרוש את חובו בתשלומים ולא ציין דבר על היותו איש קש. המשיבה הגישה תגובתה לבקשתו ובית משפט קמא נתן החלטה בעניין ביום 18.6.15. רק בבקשתו מיום 25.5.16

עמוד 1

העלה המערער לראשונה את הטענה כי לא היה מעולם הבעלים של אותם בתי עסק, אלא שכיר, איש קש וביקש להישפט באיחור על הדוחות נשוא הדיון. עוד פרט בתצהיר התומך בבקשה את מצבו הרפואי הקשה וביקש לעכב את ההליכים נגדו אחרת יגרם לו נזק בלתי הפיך.

להלן בקצרה טענותיו של המערער:

1. בית משפט קמא התעלם מבקשתו של המערער שציין בבקשתו כי ברצונו להשיב על תגובת המשיבה ובכך נפגעו זכויותיו והוא הופלה לרעה מאחר ובית משפט קמא אימץ את עמדת המשיבה.
2. בית משפט קמא התעלם מנסיבותיו האישיות והרפואיות של המערער. המערער נכה ופרנסתו על קצבה של המל"ל. המערער אף סובל מהפרעות נפשיות קשות והוא אושפז בעבר בבית חולים אברבנאל.
3. בית משפט קמא טעה כאשר קבע בהחלטתו כי המערער הסתיר מידע למרות שהמידע צוין בתצהירו וכן טעה כאשר קבע כי לפי הוראות סעיף 130 לחסד"פ נדרש טעם מיוחד לבקשה להישפט באיחור.

דיון והכרעה

שמעתי את טיעוני הצדדים ובחנתי את הבקשות והמסמכים השונים שהוגשו על ידי הצדדים, המצויים בתיק בית משפט קמא ולא מצאתי כי שגה בית משפט קמא בהחלטותיו וזאת מהטעמים הבאים:

לאחר שנים רבות בהן התנהג המערער אל מול המשיבה כבעלים ומנהל של בתי העסק נשוא הדיון כמפורט לעיל, וכאשר רק במאי 2015 הגיש בקשה לבית משפט קמא לפריסת החוב בתשלומים ואף ציין בה כי אין ברצונו להתחמק מתשלום החוב, אך איננו יכול לעמוד בתשלומים חודשיים גבוהים, העלה לפתע טענה חדשה שזכרה לא בא קודם לכן, ואשר עומדת בסתירה להתנהגותו ולדבריו עד כה. לפיה הוא שימש איש קש לגורמים עברייניים, וביקש להישפט על כל הדוחות אותם הסכים לשלם קודם לכן. מדובר בטענה סתמית לחלוטין שהועלתה ללא כל תמיכה ראייתית, ללא פרוט עובדתי ראוי ובאיחור רב.

בנסיבות הללו ולמרות מצבו הרפואי הקשה של המערער, שאין בו כשלעצמו כדי לשמש נימוק לשפיטה באיחור, לא שגה בית משפט קמא כאשר דחה את בקשותיו בעניין.

על מנת להתיר למערער להישפט לאחר חלוף שנים רבות מהמועד הקבוע בחוק, יש צורך בנימוקים מיוחדים ורק אם שוכנע בית משפט כי הבקשה לא הוגשה במועד מסיבות שלא היו תלויות במבקש והוא הגישה מיד לאחר שהוסרה המניעה. המערער לא ציין בתצהירו מדוע התמהמה במשך שנים בהגשת הבקשה למרות שכאמור הוא ידע על החוב בגין הדוחות הרבים, הסכים לשלמו ואף שילם דוחות אחרים דומים בעבר.

לא צוין כי ההפרעות הנפשיות והגופניות של המשיב התפתחו לאחרונה, כך שסביר להניח כי המערער סבל מהן גם בשנים עברו ולמרות זאת פעל אל מול המשיבה ובית המשפט כבעלי בתי העסק. אם כך מדוע לא טרח להגיש את הבקשה נשוא הדיון במועד?

באשר לטענה לפיה לא ניתן למערער להגיש תגובה על תגובת המשיבה:

תגובת המשיבה התבקשה על ידי בית המשפט קמא לאמור בבקשת המערער. למערער אין זכות שבדין ואף אין צורך, להגיש תגובה על תגובת המשיבה שהרי אם נאמר אחרת, לא יהיה סוף לתגובות ולתגובות שכנגד.

אי לכך ולאור כל האמור לעיל, אני דוחה את הערעור.

ניתן היום, א' חשוון תשע"ז, 02 נובמבר 2016, בהעדר הצדדים.